

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Doležalem
sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2023, č. j. MSK 83563/2023, ve věci
žádosti o informace

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 6. 2023, č. j. MSK 83563/2023 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Doležala, advokáta se sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha 8.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou soudu dne 28. 8. 2023 se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Havířova

Shodu s prvopisem potvrzuje

(dále jen „magistrát“) ze dne 9. 5. 2023, č. j. MMH/122415/2023, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) ve spojení s § 2 odst. 3 InfZ. Žalobce v této žádosti požadoval vyjádření Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) ze dne 18. 7. 2022, č. j. MMH/204092/2022. Žalovaný následně doplnil, že důvodem pro odmítnutí žádosti je též ochrana osobních údajů dle § 8a odst. 1 InfZ a šikanózní povaha žádosti.

II. Žaloba

- Žalobce namítl, že nejednal v součinnosti s účastníkem přestupkového řízení. Zajímal se o kauzu, neboť byla rozebírána v internetovém fóru. Na tomto fóru o věci referoval (zjevně) samotný obviněný, kterého žalobce nezná. Žalobce se zajímal toliko o obsah stanoviska ŘSD, které se mělo vztahovat k dopravní situaci (značení) na silnici). Tento dokument sice vytvořilo ŘSD, ale zaslalo jej magistrátu, který touto listinou následně disponoval. Skutečnost, že v minulosti žádala jiná osoba o týž dokument, žalobce neovlivní a nemá z hlediska důvodnosti jeho žádosti žádnou relevanci. Tvrzení, že by žalobce znal čísla jednací jednotlivých listin, a tedy rovněž jejich obsah, je spekulativní, které nebylo nijak prokázáno. Argument, že by celý spis byl souhrnem osobních údajů, musí žalobce odmítnout, stejně jako odkaz na § 8a odst. 1 InfZ. Ve věci nehraje roli, čeho se týká spis, podstatné je pouze, čeho se týká informace. Povinný subjekt ani žalovaný netvrdí, že by požadovaná listina obsahovala jakýkoliv projev osobní povahy či zachycovala osobní údaje.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány logicky odůvodnily, z jakých důvodů považují žádost o informaci za obstrukční a z jakých skutečností při tom vycházely. Tvrzení žalobce, že svůj postup s nikým nekoordinoval, žalovaný proto neuvěřil. Žalovaný na internetovém fóru nenalezl nic, z čeho by bylo možné seznat, že účastník předmětného řízení o přestupku zde sdílel svůj „příběh“, včetně čísel jednací jednotlivých dokumentů. Současně již to, že se žalobce odvolává na tento zdroj informací, dále podporuje závěry správních orgánů o obstrukčním charakteru žádosti, neboť se jedná o fórum sdílející podrobné návody k nejrůznějším obstrukcím ve správních řízeních. Žalovaný trvá na závěru, že pokud byly žalobci známy alespoň informace, na základě nichž požadované dokumenty označil a datoval, pak tyto informace nemohl získat jinak než součinností s účastníkem řízení (či jeho zmocněncem), neboť dokumenty nejsou veřejné a úřední osoby jsou vázány povinností mlčenlivosti.

IV. Replika žalobce

- Žalobce v replice ze dne 1. 11. 2023 namítl, že je zcela bez významu, na jakém internetovém fóru se žalobce s věcí seznámil. I kdyby se žalobce seznámil s věcí přímo od účastníka přestupkové věci či úřední osoby, stejně by měl právo na poskytnutí informace. O listinu mohl nadto požádat i samotný účastník přestupkové věci. Jeden dokument netvoří převážnou část spisu a povinný subjekt by ho tak musel poskytnout. Konstrukce žalovaného o koordinaci více osob a souvisejícím zneužitím práva je v rozporu s otázkou *qui bono*, neboť nikdo by ani případnou koordinaci nezískal žádnou výhodu. Subjektivní ani objektivní test zneužití práva tak nevychází pozitivně. Žalovaný mohl žádost odmítnout dle § 11a InfZ, ale neučinil tak. Tvrzení o zneužití práva je tvrzení nepodložené, neprokázané, neodůvodňující upření práva žalobci na informaci.

V. Právní posouzení

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je právo na informace zaručeno. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Právo na informace tedy představuje ústavně zaručené právo, které je navíc zakotveno i na mezinárodní úrovni (čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Nejedná se o absolutní právo, nýbrž o právo relativní (tzv. kvalifikované), které je možné za určitých okolností omezit, jak vyplývá z čl. 17 odst. 4 Listiny. Podle čl. 4 odst. 2 Listiny ovšem „meze základních práv a svobod mohou být (..) upraveny pouze zákonem.“ Zákonem, který právo na informace legitimně omezuje, je v daném případě zákon o svobodném přístupu k informacím. Ten disponuje širokou škálou prostředků sloužících k ochraně dotčených subjektů (například umožňuje chránit před zpřístupněním osobní údaje, obchodní tajemství, informace ohrožující národní bezpečnost apod.).
7. Pokud se týče námitky vůči závěru žalovaného o šikanózní povaze žádosti, zdejší soud uvádí, že zneužitím práva je *„situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. [...] Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, [...] soud neposkytne ochranu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, na nějž navázal rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155). Mezi hodnoty materiálního právního státu patří také *„odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem“*. Zákaz zneužití práva je v jistém smyslu *„ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74). Zákaz zneužití práva v oblastech práva veřejného i soukromého v minulosti opakovaně zdůraznil také Ústavní soud, za zneužití práva označil například *„jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit“* (náleze ze dne 4. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3402/13).
8. Zdejší soud rovněž poukazuje na novelizaci InfZ, provedenou zákonem č. 241/2022 Sb., prostřednictvím které bylo do InfZ s účinností od 1. 1. 2023 vtěleno ustanovení § 11a, dle něhož *„povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace dle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a) citovaného ustanovení.“*
9. Podle důvodové zprávy k návrhu novely toto ustanovení napravuje formální deficit, kdy InfZ neobsahoval *„výslovné ustanovení, které by povinným subjektům umožnilo odmítnat*

Shodu s prvopisem potvrzuje

žádosti žadatelů, u nichž lze dovodit zneužití práva na informace, tedy takové jednání, při němž cílem žadatele není získání informace, ale (zpravidla) zatížení povinného subjektu vyřizováním podání a podnětů žadatele, včetně žádostí o informace.“ Návrh proto do zákona „výslovně zavádí možnost odmítnutí žádosti pro dva typické případy zneužití práva na informace (...). Návrh z potencionálních případů zneužití práva na informace specifikuje dva nejtýpější případy, a to podle dovoditelného účelu podané žádosti. Žádost bude možné odmítnout, zejména jestliže dovoditelným cílem žadatele bude žádostí (žádostmi) působit nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované údaje, nebo nepřiměřenou zátěž povinného subjektu. Návrh tedy není taxativní s tím, že by postihoval veškeré myslitelné případy zneužití práva na informace, ale „vybírá“ pouze dva typické a v praxi se nejčastěji vyskytující případy zneužití práva na informace. (...) Názor povinného subjektu na zneužití práva ze strany žadatele bude muset být v rozhodnutí adekvátně zdůvodněn.“

10. Žalovaný v nyní projednávané věci sice neodkázal na příslušné ustanovení InfZ, nicméně dospěl k závěru, že žádost žalobce je žádostí šikanózní (tedy je fakticky podána s účelem zneužít právo), neboť žalobce znal čísla jednací dokumentů ze spisu a jejich označení, přičemž z této okolnosti dovodil, že tedy musel znát rovněž jejich obsah. Dále uvedl, že o stanovisko ŘSD již žádala jiná osoba dne 25. 1. 2023 (z úřední činnosti známo soudu, že tato věc je projednávána pod sp. zn. 25 A 26/2023). Skutečností, že se jedná o šikanu nasvědčuje také zcela nelogický postup žadatele, který listinu vytvořenou ŘSD, nepožaduje po tomto subjektu, nýbrž po správním orgánu.
11. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
12. Způsob, jakým žalovaný odůvodnil zneužití práva, jehož se měl dopustit žalobce, považuje zdejší soud i s odkazem na výše uvedené za nepřezkoumatelný, neboť toliko ze znalosti čísel jednací a označení dokumentů ve spisu nelze dovodit znalost obsahu dokumentů ani zneužívající povahu celé žádosti. Pokud se týče spojení s předchozím žadatelem (žádostí ze dne 25. 1. 2023), tento argument rovněž nepovažuje zdejší soud za validní. Žádost žalobce byla podána po více než půl roce od žádosti předchozího žadatele. Žádost žalobce (navíc o jednu písemnost) tak nemůže zahltit povinný subjekt takovým způsobem, aby se dalo (bez dalšího) hovořit o zneužívání práva. Takovou okolností by mohl být motiv žalobce (např. předchozí postup povinného subjektu vůči žalobci či vůči osobě, která by byla s žalobcem spojena, přičemž toto spojení by muselo být dostatečně zdůvodněno a podloženo), povaha samotných požadovaných informací (např. že tyto nemohou nijak přispět ke kontrole veřejné správy), obsáhlost, četnost či snaha o zahlcení úřadu aj. Žádnou z výše uvedených okolností však z rozhodnutí žalovaného seznat nelze.
13. Dalším z důvodů pro odmítnutí žádosti žalobce byla ochrana osobnosti a osobních údajů účastníka přestupkového řízení. Stalo se tak s odvoláním na § 8a odst. 1 InfZ, který zní: „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje

14. Při jakémkoliv omezení přístupu k informacím je nutno respektovat § 12 InfZ. Z něj vyplývá, že důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže vést k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Judikatura stojí na názoru, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně. A ústavně zaručené právo na informace není z tohoto pravidla výjimkou. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 7 A 3/2002-46, a ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75).
15. Žalovaný tuto okolnost odůvodnil tím, že spis, z něhož jsou informace požadovány, je spisem ve věci přestupku účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o trestním obvinění v širším smyslu, které je navíc neveřejné, není možné žadateli poskytnout informace z tohoto řízení za situace, kdy jsou mu známa čísla jednací jednotlivých listin, tedy rovněž jejich obsah. Celý přestupkový spis je nutno považovat za souhrn osobních údajů.
16. Zdejší soud argumentaci žalovaného nepřisvědčil. Obsahovalo-li žalobcem požadované vyjádření ŘSD dle názoru správních orgánů osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů (což žalovaný konkrétně ani netvrdí), bylo jejich povinností, nejsou-li jiné (důvodné) zákonné důvody k odepření informací, poskytnout kopii vyjádření ŘSD, kde by na dokumentu uvedené osobní údaje byly znečitelněny. Až tehdy, kdy by ani proces anonymizace nezajistil dostatečnou ochranu soukromí dotčené osoby a tato skutečnost by byla podložena, by bylo možné uvažovat o omezení poskytnutí požadované informace. Nicméně i za této situace nelze žádost o informace automaticky odmítnout. Jde pouze o signál, že právo na informace se zde může dostávat do kolize s jiným ústavně zaručeným právem. Na řadu tak přichází provedení testu proporcionality, který vychází z § 12 InfZ. Ten je nutno adekvátně odůvodnit a při jeho provedení zohlednit konkrétní skutkové okolnosti jednotlivého případu. V úvahu před případným odepřením poskytnutí informace přicházel i takový postup, kdy by se žalovaný (či povinný subjekt) dotázal dotčené osoby (zde účastníka řízení o přestupku), zda s poskytnutím svých osobních údajů třetí osobě souhlasí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 10 A 110/2018-29).
17. Zdůvodnění odmítnutí informací podle § 8a odst. 1 InfZ tak považuje zdejší soud za nedostatečné, tedy nepřezkoumatelné. Správní úvaha vedoucí k odmítnutí poskytnutí požadovaných informací by měla být vztažena vždy ke každé jednotlivé požadované informaci samostatně, což se v posuzovaném případě nestalo. Ze strany správních orgánů nedošlo ani náznakem ke zhodnocení, zda a v jaké míře obsahují uvedené informace osobní údaje. Napadené rozhodnutí tak nesplňuje požadavky kladené na správní rozhodnutí v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný nedostatečně zdůvodnil důvod odmítnutí poskytnutí informací. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí znovu na základě podložených a relevantních úvah posoudí, zda je nutné připsat ŘSD anonymizovat a zda toto nepostačuje k ochraně práv účastníka přestupkového řízení. Dále, zda poskytnutí této anonymizované informace skutečně negativně zasáhne do základních práv účastníka přestupkového řízení.
18. Nad rámec uvedeného je nutno zdůraznit, že žalobce ve své žádosti o poskytnutí informace sice toliko odkazuje na webové stránky, ze kterých měl získat informace o požadovaných dokumentech, nicméně není jeho povinností takovou informaci uvádět, neboť se nejedná o zákonem stanovenou náležitost žádosti o poskytnutí informace (§ 14 InfZ).

19. Pokud se týče otázky odmítnutí žádosti z důvodu dle § 2 odst. 3 InfZ, tedy z důvodu, že se jedná fakticky o žádost o nahlížení do spisu, zdejší soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 64/2024-38:

„Dle § 2 odst. 3 informačního zákona a na něj navazující judikatury platí, že informační zákon se nevztahuje na poskytování informací, jejichž poskytování je upraveno zvláštním zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78), přičemž § 38 správního řádu je speciálním ustanovením ve vztahu k informačnímu zákonu jak pro nahlížení do spisu účastníky řízení a jejich zástupci (§ 38 odst. 1 správního řádu), tak pro nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 správního řádu). V takovém případě je žádostí dle informačního zákona pouze taková žádost, ve které žadatel požaduje poskytnutí konkrétní informace ze spisu, nikoliv kompletní správní spis či jeho podstatnou část (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, nebo ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, č. 3849/2019 Sb. NSS). Dle rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1 As 204/2022-30, platí, že žadatel o informace nemůže prostřednictvím žádosti dle informačního zákona obcházet úpravu nahlížení do správního spisu dle správního řádu a užití postupu dle informačního zákona na informace obsažené ve správním spise je možné, jen pokud stěžovatel požadovanou informaci specifikuje dostatečně určitě, tedy „prostřednictvím vymezení obsahu informace (jinak řečeno, co konkrétně ze správního spisu žádá).“

20. V nyní projednávané věci žalobce žádal o poskytnutí jednoho konkrétního dokumentu ze správního spisu (nikoli kompletní správní spis). Z ničeho pak neplyne, že by se žadatel snažil obcházet úpravu nahlížení do správního spisu či žádal o informace, které by mu již byly známy. Tato žádost naplňuje kritéria žádosti o informace ve smyslu InfZ (jak podle označení, tak podle jejího skutečného obsahu). Již tato skutečnost postačí pro závěr o nezákonnosti této části napadeného rozhodnutí. Nad rámec soud znovu konstatuje, že úvaha o spojení žalobce a účastníka přestupkového řízení je nepřezkoumatelná. Z tohoto důvodu i v posledním bodě soud přisvědčil žalobci.
21. Soud při svém rozhodování dále zohlednil judikaturou formulovaného pravidlo, podle něhož podle něhož v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci či navazujícího rozhodnutí odvolání nemohl nařídít poskytnutí požadovaných informací dle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73). S ohledem na tuto skutečnost nepřistoupil k vydání tzv. informačního příkazu, kterého se dovolával žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je dílem nepřezkoumatelné dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dílem nezákonné. Z uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. V dalším řízení žalovaný znovu posoudí možnost poskytnutí informací požadovaných žádostí, a v případě, kdy opětovně rozhodne o neposkytnutí informací, je povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit. V případě, že dojde k závěru, že žalobce zneužil právo, je povinen vylicit relevantní skutkové okolnosti, ze kterých tato skutečnost vyplývá. V případě, že dospěje k závěru, že jednotlivé požadované listiny obsahují osobní údaje, pro které tyto nelze poskytnout, je povinen zhodnotit, zda je omezení práva na informace v daném případě legitimní (test proporcionality).

24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
⌋)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	
2)	sepis žaloby	§ 11 odst. 1 písm. a) a	
3)	replika k vyjádření žalovaného	d)	9 300 Kč
		vyhl. č. 177/1996 Sb.	
⌋)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ⌋)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
⌋)	DPH 21% z částek uvedených pod písm. ⌋) - ⌋)	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	2 142 Kč

Celkem 15 342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. října 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu